

Autor: Anton

Při své nedávné cestě do Evropy jsem pobýval v mnoha různých hostelech. Typický scénář: přijedu už později večer, vejdu do temné noclehárny, vklouznu do jedné z prázdných postelí a následující ráno se probudím a zjistím, že na postelích kolem mě spí vícero mladých žen. Kromě myšlenky „kde mám kalhoty?“ to není až tak vážný problém. Člověka ale napadne, proč dívky nemají svůj oddělený pokoj.

...aneb nejlepší party hostely Evropy

Důvodem je samozřejmě rovnostářství. Ženy jsou rovny mužům, takže musí také bydlet ve stejných prostorách. Ve většině hostelů bývá pouze jedna cimra označená „jen pro ženy“. Ostatní pokoje jsou smíšené. Pokud jste žena a nesnášíte, když vás muži sledují, jak spíte, musíte si včas zarezervovat místo tam. Pokud ale přijedete pozdě nebo cestujete spontánně, musíte se vyrovnat s tím, že budete spát na pokoji s ostatními muži. Neexistují zde žádné pokoje pouze pro muže, takže pokud jste chlap, bude na vašem pokoji téměř vždy nějaká žena.

Ženy se tomu přizpůsobují podle své osobní úrovně cudnosti. Nosí do postele tepláky a sportovní podprsenky a učí se různé triky, jak se převléct, aniž by odhalily příliš mnoho.

V sedmdesátých letech, kdy se společné bydlení mužů a žen dostalo do módy, to bylo odvážné, progresivní a sexy. A jsem si jistý, že pro mladé a pohledné to tak stále je. Ale pro většinu lidí na světě s omezeným rozpočtem cestovatele je to jenom opruz, zvláště pro dívky. Raději ale neprotestují. Vědí, že vždy musí vypadat „silně a nezávisle“. Ztrátu soukromí vidí jako nutnou oběť.

Rovnostářství a genderově slepý život v hostelu také snižují vzájemnou přitažlivost mezi pohlavími. Všimli si toho už mnozí: ženy v práci, v armádě, v sousední kóji, ženy probouzející se vedle vás v noclehárně... to vše oslabuje mystiku i celkový půvab žen. Všechno časem

zevšední. Intimní interakce s cestovatelkami – páchnoucími, rozcuchanými a se špinavým spodním prádlem přetékaným z batohů – jsou také silným prozřením ohledně žen z masa a kostí.

I přes progresivní nocležnictví zůstává obecná sexuální kultura typického eurohostelu drsně předvídatelná. **Sexy holky** a **nesnesitelní frajírci** se navzájem spolehlivě najdou, flirtují, přes den se společně poflakují a v noci spolu spí. Méně pohledné ženy tvoří skupinky se svými neatraktivními kamarádkami a celý den tráví prohlídkami města v naději, že zde potkají nějaké atraktivní chlápky. Pokud to nedopadne, je tu vždy Tequila Night v hostelovém baru. Pečlivě pro tuto příležitost plánují a oblékají se do svých nejvíce sexy outfitů, jen aby pak od sebe celý večer odháněly cizince, personál hostelu, beta zoufalce a další muže mimo kategorii „alfa“.

Nevýrazné samotářky na tom nejsou o moc lépe. Rána tráví čtením průvodců ve společných prostorách hostelu. Tam je občas i osloví jejich mužský ekvivalent. Společně si naplánují rande, třeba návštěvu muzea. Na těchto schůzkách se nic nestane. Tito klasičtí „hodní kluci“ se bojí dívku políbit a dívky se bojí být líbány.

Muži nižší úrovně samozřejmě nemohou čekat vůbec nic, ani to rande v muzeu nebo někoho, s kým by mohli sedět u snídaně – taková je zkrátka studená realita sexuálního trhu. Neochotně na pár hodin opouštějí hostel a pak se vrací na své palandy, kde hrají videohry, sledují porno, nebo plánují cestu do dalšího města, kde ovšem pořád budou osamělí a nemilovaní.

Hostel je ale také dobrým místem na rozhovory s lidmi z různých kultur a zemí. Zajímají vás **Žluté vesty**, britský policejní stát nebo co se stane v Německu, až převezmou moc nacionalisté? Zde máte šanci se zeptat. Bohužel jsou hostely veřejnými prostory a obvykle se nacházejí ve velkých městech. Budete se tedy převážně setkávat s mladými progresivci s vysokoškolským vzděláním. Osobně si nedokážu odpustit rozhovory s levicovými Němci, Brity a Francouzi o jejich situaci. Vždycky hraju ďáblova advokáta, a tak si své spolubydlící obvykle znepřátelím. Co je mi ale po tom? Je to hostel. Za dva dny tu budou úplně noví lidé.

Při jedné konverzaci s mladým mužem z Lipska (bývalé východní Německo) jsem si pomyslel, že jsem konečně objevil svého prvního pravicového Němce. Byl inteligentní, pocházel z malého města a zmínil také, že východní Německo bylo po sjednocení Západem vykořisťováno. Jeho slova mi dodala naději. Ale spletl jsem se: brzy začal hovořit o „populitech“ jako o padouších.

To mě vždy vyvede z míry. Říkám si: „Neví snad ten člověk, co ‚populismus‘ znamená?“ Ale tato slova znamenají pro různé lidi různé věci. Je to jako moje chápání „komunismu“. Komunismus pro mě znamená „cizince, kteří zevnitř ničí vaši zemi“. Po většinu lidí ale popisuje „společnost, kde všichni sdílejí zboží i služby“. A tak tomu je i v případě „populismu“. Pro mě označuje „politické hnutí založené na vyjádření vůle lidu“, zatímco pro mého německého přítele „běloši utlačující menšiny“.

Dalším oblíbeným námětem hovoru v hostelu je pro mě Evropská unie. Díky těmto diskusím si až nyní zpětně uvědomuji, jak brilantní byla původní propaganda EU. Na začátku lidem řekli, že EU dá celé Evropě stejnou měnu a že budou moci volně cestovat z jedné země do druhé. Tato původní mediální kampaň se v myslích lidí uchytila tak silně, že žádná diskuse o EU od těchto dvou bodů nikdy nevzdálí příliš daleko. Typická konverzace zní asi následovně:

Já: Takže se ti EU líbí?

Evropský student: Samozřejmě, můžu totiž kamkoli jet a pracovat tam. A nemusím si ani měnit peníze.

Já: Nebojíš se kontroly nikým nevolenou skupinou byrokratů?

Student: Ne, protože můžu jet do Španělska a pracovat tam v coffee shopu a dostanu zapláceno v eurech.

Já: Ale co vznikající společná armáda EU? A vnucování masové migrace ostatním členům EU? A umlčování kritiky drakonickými zákony o projevech nenávisti?

Student: Díky EU se můžu na poslední chvíli podívat na koncert Sabatonu v Düsseldorfu. Prostě jen naskočím do letadla a letím. A platím v eurech.

A pak je tu ještě problém staré dobré evropské degenerace. Nedávno jsem pobýval v hostelu Alur v estonském Tallinu. Četl jsem blog jednoho „baliče“ (PUA, *pick-up artist*), kde psal, že „samozřejmě“ bydlel v hostelu Alur, z čehož mělo vyplynout, že jde o notoricky známé místo k balení žen, což jsem osobně považoval za přehnané. Brzy jsem ale poznal, že tomu tak není. Během několika minut od příjezdu jsem sledoval, jak vysoká, opilá německá lesbička svedla malé, plaché francouzské děvče.

Při večeři jsem seděl nedaleko od nich v jedné z potměných místností jeskyni připomínajícího středověkého bludiště hostelu Alur. Němka francouzské dívce neustále dolévala sklenici. Ta tvrdila, že nepije a že se o víno nezajímá. Němka na ni vrhala smyslné pohledy a opakovala: „Ale, to jen tak říkáš“, nebo „co s tebou teda uděláme?“.

Následujícího rána jsem se probudil na pokoji číslo čtyři, Němka ležela na spodní palandě naproti mě. Zdálo se, že sama, ale když jsem se podíval znovu, uviděl jsem, že drobná Francouzka je ukrytá v její posteli ve změti přikrývek. To vše se v malé místnosti plné většinou chlapů, která páchla potem, špinavým oblečením, vlhkými ručníky a zapařenými teniskami.

Tak to probíhalo na Hostel Alur. Noc předtím jsem si všiml, že si mě většina dívek a někteří kluci se zájmem omrkávali. Oční kontakt byl přímý a nezaměnitelný. Ráno se dívky promenovaly po společných koupelnách oblečené pouze v ručnicích. A oční kontakt byl stále

stejně silný.

Bylo to pro mě poněkud šokující. Moje zkušenost s polonahými ženami usmívajícími se v společných koupelnách na cizí muže... je... vlastně žádnou nemám. Přivedlo mě to do rozpaků.

Nakonec mě z hostelu Alur vyhnal odér pokoje číslo čtyři i odpor ke gaunerským majitelům hostelu, kteří se do hostelového kolotoče příležitostného sexu bezpochyby také rádi zapojili. Už toho na mě bylo prostě moc, a tak jsem se rychle přestěhoval do nudného penzionu. Měl jsem tu svůj vlastní pokoj a už kolem mě nebyly žádné polonahé dívky. Moje ztráta. Ale potřeboval jsem číst.

A ještě poslední příběh: V mém prvním hostelu v jedné západoevropské metropoli jsem byl ráno na recepci, když se tam objevila zavalitá, neatraktivní Britka. Nadávala zaměstnanci hostelu. Viditelně našťavaná mu řekla: „Ale v mém pokoji byl muž“!

Zbytek konverzace už jsem neslyšel, ale zaměstnanec se ve snaze udržet vysoké uživatelské hodnocení svého zařízení začal vymlouvat a omlouvat, aniž by však přijmul nevyřčené obvinění, že tato žena utrpěla nenapravitelné trauma. Byl to hostel, ne Ritz-Carlton.

Zadíval jsem se na rozhořčenou ženu. Měla kila navíc, byla neatraktivní a zjevně feministka. Byla také Britka, což celou situaci dělalo ještě horší. Ale v tu chvíli jsem si uvědomil, že její názor tady byl ten rozumný. Na rozdíl od zaměstnance a nás ostatních, kteří si zvykli na atmosféru hostelu coby genderově promíchané peep show, se tato žena aspoň hlasitě ozvala. A měla pravdu. Proč by měli být cizí muži a ženy nuceni sdílet jednu místnost?

Pohlaví by měla být oddělená. Měly by existovat místnosti pro muže a pro ženy. Míchání pohlaví je urážkou naší inteligence. Způsobuje to jenom chaos, rozpaky a frustraci. Je to útok na naši důstojnost coby civilizovaných lidí.

Jakmile však Britka zmizela, všichni jenom pokrčili rameny a vrátili se k normálnímu stavu věcí, tedy degradaci a degeneraci, jež jsme očividně přijali za náš osud.

Článek *Sex & Politics at the Euro-Hostel* vyšel na stránkách *Counter-Currents Publishing* 25. září 2019.

Překlad E. X.